

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

A'.

«Δεῦρο ἀπὸ Διβάνου, νύμφη
δεῦρο ἀπὸ Διβάνου».

“Ολοχονίς σὲ καρτερῶ μι δλημερὶς σὲ κράζω,
— “Ελα μον ὡ δηγελόψυχη καὶ δνειρεντὴ παιδούλα
“Ελα μον, ὡ ἔλα! Μοναχὸς τὴ νύχτα διατρομάζω
Καὶ δίχως σὲ εἰν’ ἡ ζωὴ νυχτιὰ δίχως αὐγούλα.

“Ελα μον!... Πόθους καὶ δνειρα κ’ ἐλπίδες γιὰ στρω-

[σίδια]
Μὲ μιὰ ματιά σου... Γίγαντα μὲ νάνι ἡ ματιά σου
Καὶ νψώνουμαι καὶ νψώνουμαι, φτάνω καὶ κρούω
[τάστρα ...
Μπροστὰ στὴν τόση δύναμη ποὺ δίνει μον ἡ θωριά σου
Πέφτοντας οἱ αιδερόπορτες, γηρεμίζονται τὰ κάστρα.

A'.

«Ἐξεργέθητι βορεῖ καὶ ἔρχον νότε,
διάπνεντον κηπόν μον καὶ ονυσάτω-
σαν ἀρώματα».

Φύσα βοριά, φύσα νοτιά, φυσάτε δλα τάγέρια,
Κα δση γαρά κλειῶ στὴν ψυχή πάρτε τη στὰ φτερά σας
Κα τέρετη τη δπον δπλάνουνται τοῦ πόνου τὰ λημέρια
Νὰ βροῦν δροσιά οἱ ἀδρόσιστοι, φῶς οἱ τυφλοί
[σιμά σας.

“Οταν πονᾶ θέλω κανεὶς νὰ μὴν πονεῖ, τὸν πόνο
Μονάχος τονε γενούμαι, κρυφά, μὲ περηφάνεια.
Μὰ τὴ γαρά μον στὸ ντονιὰ διόγιστα ξαπλώνω
Σκορπάω τάνθια καὶ κρατῶ τάγκαθερὰ στεφάνια.

E'.

«Ἐγὼ καθεύδω καὶ ἡ καρδία μον
ἀγρυπνεῖται».

Τὰ μάτια κλειῶ μὲ δλάνοιχτα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μον
Τὰ νιθῶν ὄπνος ποὺ γι’ αὐτή; Ποῦ όπνον γι’
[αὐτή κλινάρι;
Πάντα δηγυντια παραφυλάει στὸ πλάτης καλῆς μον
Σκλάβα της, μὲ ποὺ ἡ σκλαβιά γι’ αὐτή εἶναι
[οὐράνια χάρη.

Καὶ βλέποντάς την δηγυντια λυποῦμαι την καὶ λέω:
— «Ἀκού με, κακορίζειη, τόσες φορὲς σοῦ τόπα,
Πόλις λινεῖς καὶ δφανίζεσαι καὶ σφήνεις καὶ σὲ κλαίω!»
Καὶ καίη μοῦ ἀποκρίνεται χαρά γιομάτη: — «Σάπα!»

ΣΤ'.

«Οτι ἡ κεφαλή μον ἐπλήσθη δρόσου
καὶ οἱ βρύσης μον ψηνάδων νυ-
κτές».

Μιὰ δροσερὴ βουνοπλαγιά, κάτου τὸ ποταμάκι

Τὸ γάργαρο καὶ στὰ δεντρά τάσσπαστα τάηδόντα,
Καὶ γώ.... Καὶ γώ κρα. ωντας σου τὸ δλόλευκο χεράκι
Ζοῦσα μιὰ διάπη ἀνείπωτη μὲ σέ, μιὰ διάπη αλώνια.

Καὶ ζέπνησο. Μὰ τόνειρο δὲν δορησε, οὔτε σρήνει,
Τὴ βλέπω τὴ βουνοπλαγιά, τάκοντα τάηδονάμα,
Καὶ τὸ ποτάμι — ἡ διάπη μας — δροσιά μᾶς περεχέντει.
Σὲ μιὰ ζωὴ δίχως καημούς καὶ λόπες καὶ φαριάνια.

Z'.

«Τὶς αὔτη ἡ ἐκκύπτοντα φάσει δρυδος,
καὶ ὡς οειήνη, ἐκλεκτὴ φάσις ὁ ήλιος,
θάμβος ἐν τεταγμένοις;

Πῆρα δροσιά διπὸ τὴν αὐγή, τοῦ φεγγαριοῦ μιὰ ἀχτίδα,
Τοῦ ήλιοῦ τὸ φῶς, τοῦ δειλινοῦ τὰ χρώματα, μὲ πάλ
Νὰ ζουγραφήσω μιὰ ψυχὴ δὲν μπόρεσα, γιατὶ εἴδας
Πόλις πάντα κάπι μοῦλειτε, μιὰ λάμψη πιὸ μεγάλη.

Κι ἀναζητῶντας ἔφτασα στὸν ἀγγέλου τὴν ἀγνοητή...
“Ω νά, τὸ χρῶμα! ὡ νά, ἡ γραμμὴ ποὺ τὴν ψυχὴ

[σου δεῖχ νει.

Μὲ κάπια δηγντη δηγελικὴ στολίζει σε η νιτρη
Κοὶ κάπια δηγνότη δηγελικὴ γύρω ἡ θωριά σου ωήγηνε.

Η'.

«Τὶς ωραιώθης καὶ εἰ ηδύνθης, ἀγάπη,
ἐν τρυφαῖς σου;»

Σπάνιο λουλούδι, ξωτικὸ λουλούδι, μαγεμένο
Λουλούδι-νά, ἡ διάπη μας καὶ ἡ γλυκιαπαντοζή μας,
Λουλούδι πρωτομύριστο καὶ πρωτομύρισμένο
Πόλη ή Πλάση εδώδιασε κι ἀλάκαιρη η ζωὴ μας.

Κι ἡ μᾶς χωρίσουν πέλλαγα καὶ τάφοι κι ἀγριοκαλιά
Μὴ φοβηθεῖς, τῆς Πίστης μας δὲ λύνουνται τὰ μάγια
Κάτι τρανδ ποὺ ἐπλάσαμε πάντα θὰ ζεῖ στ’ δοτέρια
Μὲ τῆς Ἀγάπης τὸν ἀνθό, τὴν θύμηση τὴν δηγια.

Θ'.

«Θές με ὡς σφραγίδα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου,
ὡς σφραγίδα ἐπὶ τὸν βραχιόνα σου.

Τὸ χέρι πιάσε μου, ὡς Καλή, καὶ τράβα, μὴ φοβᾶσαι!
•Η στράτα δυο ἀγκαθερὴ κι ἀν εἶναι, μὲ τραγούδια
Θὰ τὴ διαβοῦμις τρέχοντας, δτα μαζί μον θάσαι
Διαμάντια οἱ πέτρες θὰ γενοῦν καὶ οἱ ἀγκαθίες

[λουλούδια.

Τί κι ἀ γελοῦντας οἱ αὐγὲς κι ἀν τραγουδοῦνταν τὰ βράδια;
Τί κι ἀν ἡ Πλάση δλόχαρα τὴν ἀνοιξη γιορτάζει;
Τί κι ἀ βελάζουντε τάρην στὰ πράσινα λειβάδια,
Κι ὁ σπῖνος ἀ γλυκολαλεῖ κ’ ἡ βιόλα ἀν εδωδιάζει;

Τυφλός, πουφός κι ἀλάλητος βυθοῦμαι στὸ σκοτάδι.
Ἄλε βλέπω, δὲ λαλῶ, οὔτε δικῶ στὸ βρίσκεσαι μακριά μον.
“Ω, ἔλα ἔσν καὶ φάτισε τῆς ζήσης μον τὸν “Αδη,
Κι δπλωσε τὸν Παράδεισο στὴν κρύα μονάξιά μον.

Γ'.

·Ἐκαρδίωσας ήμας, ἀδελφή μον
νύμφη, ἐκαρδίωσας ήμας ἐν ἐνι
ἀπὸ δφθαλμῶν σουν.

Μὲ μιὰ ματιά σου-ω ἡ ματιά ποὺ τὴ ζωὴ καρίζει —
Μὲ μιὰ ματιά σου γύρω μον λουλούδιασε δλ’ ἡ

[Πλάση,

Κ’ ἔνα περβόλι δλόδροσο μπροστά μον πράσινέζει
Καὶ κεῖ ἡ ζρμη μον ἡ ψυχὴ γέρνει νὰ ξαποστάσει.

παραδίνει: ἀψυχη μὲ τὴ χρονολογία καὶ ἀνιστόρηση
τῶν ἔργων τους. Τὴ μεγαλήτερη γνωριμία μὲ τὴν
ἀρχαιότητα δὲν τὴν κάνουμε μὲ τὸ Θουκίδιδη ἀλλὰ
μὲ τὸν “Ομηρο. “Αν δμας δὲν είχε γεννηθῇ ποτὲ
“Ομηρος καὶ ἔνας Ἀθηναῖος τοῦ καιροῦ τοῦ Εύρι
πιδη ἥθελε ξαναγνωντας τὴν παράδοση νὰ
πλάτη ἔνα σποιο ἔργο, θέλαμε μιὰς Ἰλιάδες; ‘Η
ἀπάντητη μᾶς δόθηκε χίλιες φορὲς καὶ τώρα ἀπ’
τὴν ιστορία τῆς Τέχνης, ώστε περιττὸ νὰ ἐπιμέ-
νουμε. Σανάρχομας λοιπὸν στὸ Rubens καὶ γιὰ
προγειώτερος ἀντιγράφω τ’ ἀκόλουθα λόγια ἀπ’ τὴ
μελέτη τοῦ Michiels ποὺ ἔχω μπροστά μον.

«Quant aux hommes de Rubens, c’ est
un peuple heroïque, dont il faut louer
sans restriction la vigueur et la tournure.
Le grand maître de l’ ecole cheveleres-
que devait ainsi peindre ses acteurs; au
sentiment religieux a succédé la vénéra-
tion pour la force matérielle et pour l'
énergie morale. Les types dévots, les pi-
euses postures, le receuillement et la priè-
re seraient mal venus. Place aux hommes
de guerre, aux lutteurs invincibles!»
Κι αὐτὸς εἰν’ δ δρόμος πιὸν ἀκολούθησε πάντα

ἡ Μεγάλη Τέχνη. “Οχι, ύποδεύλωση στὴν κατέκ συν
θήκη ζωὴ τὴ γεννημένη ἀπὸ τὴ δκσκαλικὴ περιοχ
νολατρεία, θιμολατρεία ἡ δκνολατρεία, ἀδιάφορο ἀν
αὐτὴ ἀπέχει ἀπὸ τὸ σήμερα χιλιάδες χρόνια ἡ ἔκα
τοντάδες ἡ καὶ δεκάδες μονάχα, ἀλλὰ ἀγκάλιασμα
μὲ τοὺς πόθους δχι τῆς φυλῆς, ἀλλὰ τῆς ἐποχῆς.
Κι ἀν τὰ κορμιὰ τοῦ Rubens είναι τέτοια ποὺ εί-
ναι, αὐτὸς δὲν ἔγεινε γιατὶ οἱ πόθοι ποὺ τὰ γέννη-
σαν φωλιάζουν μονάχα στὶς ψυχῆς τῶν Φλαμαντῶν,
ἀλλὰ γιατὶ μονάχα οἱ Φλαμαντοὶ είχαν τὸ εύτυ
χημα νὰ γεννήσουν ἔνα Rubens. Κι γι’ αὐτὸς λέω
πως μεγάλο ἔργο δὲν εἰν’ ἔκεινο ποὺ ἐθουσιάζει τὸ
σκολαστικὸ μελετητὴ τοῦ γραφείου, ποὺ διαβάζει
κρύνοντας καὶ ποὺ διαβάζοντας πολεμάεις ναυρηθροὶ
φίς κι ἀσκημίες παγακάλοντας τὸ ἔργο ποὺ ἔχει
στα χέρια του μ’ ἀλλὰ ἀλλων ἐποχῶν, ἀλλὰ μεγά-
λο ἔργο εἰν’ ἔκεινο ποὺ ἐνθουσιάζει τοὺς πολλούς,
ποὺ ἐπειδὴ τὶς περισσότερες φορὲς καθέλλο εἶναι
παρὰ «ειδικοὶ» πολὺ λίγο νοιάζονται γιὰ εισιθητι-
κοὺς καὶ κανόνες καὶ γιὰ καθέ εζητημένη ὅμορφιά καὶ
ποὺ γιὰ νὰ συγκινηθοῦν ἔνα θέλουν μονάχα νάντι
κρύσουν τοὺς πόθους τους. Κι ἡ τεχνή της ποὺ ἔγι-
γιε τοὺς πόθους τῶν συγχρόνων του θέλουν πιὸν πώς
εκλείσει στὸ ἔργο του τὴν Ἐποχή του.

“Ολ’ αὐτὰ ἔχοντας στὸ νοῦ μον είπα παραπά
νω πως αἰστάνουμει τὴν ποιὸ βαθειά ἔχτιμην για
τὸ δραματικὸ ἔργο τοῦ Ταγκόπουλου. Γιατὶ ἔχτιμε
τα ἀπὸ κείνους ποὺ ἀνίδειοι καθέ φυτικοῦ νόμου
ποὺ κυβερνάει τὴ ζωὴ καὶ καθέ ἔλειψης ποὺ εἶναι
ἀναγκαστικὸ ἀποτέλεσμα τους τὴ ρωμαϊκὴ ψυχὴ καὶ
βλέπουν στὶς φουστανέλλες ἡ καὶ στὰ δημοτικὰ
τραγούδια κ’ ἐνένταις ἀπὸ κείνους ποὺ νομίζουν πώς
ἡ Τέχνη θὲ μαζὶ ἔρθη πετατωμένη μὲ τὰ βιβλία ἀπὸ
δὲν έρω κ’ ἔγω ποὺ, κοιτάζει πρεγύρω του καὶ τοὺς
πόθους τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὴν τριγυρίζουν προσπά-
θητε νὰ προσωποποιήσης. ‘Αλλο δὲν ἀκούγεται σή-
μερα στὸ Ρωμαϊκό καὶ ἀπ’ τὸν ποιὸ φιλόπονο ἀν-
θρωπο καθώς κι ἀπὸ τὸν τελευταῖο χρονιέρη ποὺ
λιάζεται ζυπλωμένος στὶς καρέκλες τοῦ δεῖνα ἡ τά-
δε καφενείου παρὰ ὅτι «τὸ ρωμαϊκὸ πάει κατὰ δια-
βόλου», ὅτι «μα; χρειάζονται ἀντρες μὲ χαραχτή-
ρα» ὅτι «ἡ συναλλαγὴ μαζὶ χαντάκωτε, ὅτι «πρέ-
πει νάλλαζουμε καὶ νά διορθωθοῦμε ἀν θέλουμε νὰ
προσδέψουμε». Κι αὐτὸν νάντι γωνιώριζη κανεὶς τὶ τοῦ
λείπει καὶ νὰ διολογάρη πώς ἐπρεπε νὰ τῷχη καὶ νὰ
λέγη πώς πρέπει νὰ τάποχτήσῃ καθέ δὲν εἰν’ ἔκεινο
ποὺ λέγεται διόθος ἐνὸς λαοῦ, τὰ ίδανικὰ μιᾶς
κοινωνίας. Κι δὲν αὐτὸς δὲ δείχνουν πώς ἡ φυλὴ

*Ο κόσμος θάναι πιὰ γιὰ μᾶς στὶς χάρες βουτηγμένος
Καὶ ἡ ζήση μας δινερευτόδοξη ἀτέλειωτο μεθῆσι,
Κι διχάρος...ώ! σὰ νιὸς κι αὐτὸς θορεύει λουλουδιά—
[σομένος]

Φιλότας μας στὰ βλέφορα νὰ μᾶς ἀποκοιμίσει.

I.

«Υδωρ πολὺ οὐ δυνήσεις οφέσαι τὴν ἀγάπην
καὶ ποταμὸι οὐ συγκλέσουσιν αὐτήν».

Φωτιά, θεόρατη φωτιά, καὶ τί θενὰ τὴν ορήσει;
Ρήγηεις νερό—θεριεύει τη, ποτάμο—καὶ τὸ πῖνει,
Τὸ αἷμα σον φλόγα γίνεται, στὴ φλόγα ἀν ἀκονυμπήσει,
Καὶ καίγεσαι μὰ τραγουδᾶς κοὶ οβηέσαι μὰ δὲ οβήνει.

Καὶ καίει ἀτέλειωτη ἡ φωτιά καὶ γὼ μοζὶ τῆς καίω,
Μὰ δὲν πονῶ, τὰ μάτια μου τὸ δάκρυο δὲν θολώνει,
Μονάχα δοσ θεριεύουνε οἱ φλόγες συγολέω :
— «Ἄχ, εὖ τὸ Φοίνικα, ἡ φωτιά καὶ μέρα ξαναπίνει».

Δευτέρα 10—12 τοῦ Αἰωνάρη 908.

ΑΛΚΑΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ

Ἐντοκοι καταθέσεις

Η Εθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικά γραμμάτια καὶ εἰς χρυσού, ἢ τοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνια; ἀποδοτέας εἰς ψημένην προσθεμένην ἢ διαρκεῖς;

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ εἰς τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸν νόμισμα, εἰς δὲ γένετο ἡ καταθέσεις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς δύσεως (chēque) ἐπὶ τοῦ ἔπιτεροι κατ' ἐπιλογήν τοῦ δικαιούχου.

Τὸ κεράλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν δικαιούχων πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτίᾳ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Υποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις ἡ μην.	
2	»	1 ἔτ.
2 1)2	»	2 ἔτ.
3	»	4 ἔτ.
4	»	5 ἔτ.

Αἱ δικαιολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέψεων ἔκδιδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὄνυμα· καὶ ἡ ἐνώνυμοι.

γιὰ πολλοὺς καὶ διάφορους λόγους, ποὺ δὲν εἶναι τώρα ἡ ὥρα νὰ τοὺς ξεδιαλύσουμε, ἀποξενώθηκε πιὰ ἀπ' τὴν ἴστορικὴ παράδοση κι ἀρχισεις νὰ αἰστάνεται κάποιες ἀλλες ἐνάγκες καὶ κάποιες ἀλλες παράδοσες, νὰ πλαθῇ ἐνάγκες καὶ νικήσεις καὶ κονιωνικές παράδοσες. Εἴρω πώς πολλοὶ θὰ μοῦ πούνε πώς ἀφοῦ μιὰ φορὲ ἥρθημε στὶς κοινωνικὲς παράδοσες τότε πρέπει νὰ κοιτάξουμε ἀπὸ πιὸ ψήλα καὶ νὰ δοῦμε πώς ἀπόνω ἀπὸ τὶς ντόπιες ὑπάρχουν καὶ κάποιες ἀλλες πιὸ μεγάλες καὶ πιὸ παγκόσμιες, ἀλλα στοὺς κάποιους τέτιους ἀπαντῶ πώς κύττα ἔχονται μὲ τὴ σειρά τους, γιατὶ ἡ Τέχνη δὲν τρέχει μὲ πηδήματα, ἀλλα περπατάει μὲ τὴν ἡσυχία της κι ὅτι τὸ μεγάλο ζήτημα γιὰ τὴν ὥρα εἶναι νὰ ξεδιαλυθῇ τὸ δρόμο πρέπει νάχολουθησῃ τὸ θεατρό μας.

Καὶ στὸ ξεδιαλισμα αὐτό, στὴν πρώτη ἵσως καὶ πιὸ διαλεχτὴ θέση θὰ μπῇ μιὰ μέρα ἀπ' τὴν ἴστορία τῆς φιλολογίας μας τόνομη τοῦ Ταγκόπουλου καὶ ἡ ὥρα τὰ τώρα φανερωμένη ἐργασία του. Καὶ λέω «Ἔ οἱ τὰ τώρα φανερωμένη» γιατὶ δὲ τεχνίτης που παίρνει τὴν ἐμπνευσή του ἀπ' τὴ Ζωὴ καὶ ποὺ γιὰ σύβολο του ἔχει τὴν Ἀλήθεια, δὲν μπορεῖ παρὰ δύο καὶ νὰ τραβᾷ μπροστά, κι ὅλο καὶ νὰ ἐνεβάινῃ πρὸς κάποια κορφὴ που ἀπὸ καὶ θὰ ξανοίξῃ κάποιους

"Ο ΝΟΥΜΑΣ"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΔΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Αθήνα δρ. 8.—Γιὰ τὶς Επαρχίες δρ. 7.
Γιὰ τὸ Εξωτερικό δρ. χθ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνος (2 δρ. τὴν τριμήνην) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής δὲ στελλει μπροστά τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κίσσια (Σύνταγμα, Ομόνοια, Εθν. Τράπεζα, Υπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχοδρόμου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμὸς υπόγειου Ειδρόδρομου (Ομόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Εστίας Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (άντικρου στὴ Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ο ἀγώνας τῷ Νεοτούρκων — Ο Διάδοχος καὶ τὸ τραπέζι τῆς Κηφισσιᾶς — Αριστοκρατικὸς λαός — Αστυνομία καὶ Βλαστήμα — Οἱ Ρωμιοὶ στὴ Βουργαρία.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ πολιτικὴ μεταβολὴ τῆς Τουρκίας διέπειξε θεοφάνεια πώς θνατὸς ἀγώνος ποὺ σημείεται στὶς μεγάλες ίδεις τῆς Δευτεριᾶς καὶ τῆς Αλήθειας, ἀδύνατο νὰ μήν τελειώσει στεφανωμένος μὲ τὴ Νίκη. Οἱ νεότουρκοι στὴν Τουρκία, δῆ καὶ μίγον καμφρέται τὸ φύλο Κράτος οἱ ἐπαναστάτες, οἱ προδότες, οἱ άτιμοι. Τόρα ποὺ ἀνοίκητην τὰ μάτια, καὶ δὲ γέρες μαθάριος τὴν θολούσα τῆς τυραννίας οἱ ίδιοι αὐτοὶ τιμονίγονται σὰν ἐλευθερεοτέρες καὶ σωτῆρες τῆς πατρίδας.

Τὰ πρόματα καὶ τότε καὶ τόρα εἶναι τὰ ίδια. Μονάχα οἱ ίδεις ἀλλαζαν. Κι δταν ἡ ίδια ἀνοίξει τὰ μάτια ἓνδε λαοῦ, τότε αὐτὸς κοιτάζει γέρω του καὶ βλέπει κεῖνο ποὺ πρὸι δὲν μποροῦσε νὰ δῃ, γιατὶ όλες ουδήμις καὶ όλες περίστασες τὸν κρατήσαν τυφλωμένο. Κ' έτοις εἶναι γεραπέ νὰ γίνεται πάντα. Μᾶς τὸ λένι η Ιστορία σὲ όλες χιλιάδες μερίδες, καὶ δὲν πρέπει νὰ παραξενεύσται κανένας. Ο λαός εἶναι σὰν παιδί ποὺ φοβᾶται κείνον ποὺ τοὺς δέρνει καὶ τοὺς βασανίζει. Πρέπει καὶ τὸ φύλλο ποὺ νὰ τούς γίνεται στὴν Τουρκία, αὐτὸς γίνεται δῶ καὶ τόσον καλά, πώς η ἐποχή μας καὶ τὸ μέλλον, όχουν δηγαλάσσοι κάθε ἀγώνα γιὰ τὸ πάτημα τῆς οικλαβίας, δην καὶ δρόσεις αὐτὴ καλοκαθισμένη.

Αὐτὸς λοιπὸν ἔγινε τώρα στὴν Τουρκία, αὐτὸς γίνεται δῶ καὶ τόσον καλά καὶ στὴ Ρουμία. Πρέπει νὰ τὸ νοιόσουν δῶ λαὶ γιὰ καλά, πώς η ἐποχή μας καὶ τὸ μέλλον, όχουν δηγαλάσσοι κάθε ἀγώνα γιὰ τὸ πάτημα τῆς οικλαβίας, δην καὶ δρόσεις αὐτὴ καλοκαθισμένη.

Η «ΑΚΡΟΠΟΛΗ» τῆς Τρίτης χτύπησε μὲ ἀφθο τη διάδοχο γιατὶ καταδέχτηκε νὰ πάσι ε' ἔνα Επινοδοχεῖο τῆς Κηφισσιᾶς καὶ νὰ καθίσει σὲ τραπέζι: ποὺ τόκανε κάπιος ἀπὸ τὴν καλὴ γενιανία. Καὶ λέει πώς ἔνας Διάδοχος δὲν πρέπει νὰ κατεβαίνει ἔτοι.

Δὲν συφωνάμε κανόλου μὲ τὴν τέτια λογική. Ο Διάδοχος δὲν εἶναι κανένας θεός, εἶναι ἀθρωπός σὲν δλούς μας, καὶ τὸ νὰ πλησιάζεις ἀλλούς ἀθρωπούς δὲν τὸ βρίσκουμε καὶ πολὺ περάζενο. Ενα μονάχα θὰ μπορούσαμε νὰ παρατηρήσουμε. Γιατὶ μονάχα πλησιάζεις τοὺς ἀθρωπούς τῆς πελάτης καὶ δὲ συναντεστέρεται λιγάκι: καὶ μὲ τὸν ἄλλο κόσμο, ποὺ κλείνει τὸν ἀλγοθινὸν ρωμαϊκὸ χαρακτῆρα. Γιατὶ δηλαδὴ κάθεται στὰ τραπέζια τῶν φευτοαιστοκρατῶν, καὶ δὲν πῆγε ποτὲ καὶ σὲ καμιά λαζή γερτή, ή σὲ κανένα τραπέζι καμίας τοντεγγίας;

«Απ' αὐτὴ τὴν μεριά ἔπεισε νὰ ξετάσει τὸ ζήτημα ἡ Ακρόπολη, κι δχι νὰ καθετεῖται νὰ λέσι ἀμελέτητα πράματα καὶ τὴν στιγμής, πώς τάχι δὲλληνικὸς λαὸς εἶναι ἀριστοκρατικός, κι δχι δημοκρατικός.

*

Τι θὰ πει ἀριστοκρατικὸς λαός; Αφοῦ εἶναι λαὸς ἐν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀριστοκρατία, κι ἐν εἶναι ἀριστοκρατία τότε δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι λαός. Ενα κ' ένα δυό.

Μὰ τὶ διάκρισες εἶναι αὐτὲς ποὺ ξεχυτρώνουν κάθε τόσο στὴν μέση. Ολοὶ οἱ ρωμιοὶ εἶναι ἔνα. Μὰ διάκριση μονάχος υπάρχει. Πώλες ἄλλοι εἶναι πλούσιοι, κι ἄλλοι φτωχοί. «Οξα ἀπ' αὐτὸν ἀλλού πίστος» δὲν ξεράεις πώς τὸ Ελληνικὸς λαός εἶναι η ἀριστοκρατία τῶν ἐπί τρίτης λαῶν λαῶν. Τότες δύμας πρέπει: νὰ πάσι νὰ κάμει ποντοφροφία μὲ τὸ Μιστρώτι, πρόμα πίθαια ποῦ καθούσουν δὲν τὴν γουστάρεις.

*

Ο ΥΠΟΤΡΓΟΣ τῶν Εσωτερικῶν κ. Λεβίδης διέταξε τὴν Αστυνομία νὰ βίνει στὸ φρέσκο κάθε πολιτη ποὺ εἰσέβαθει στὸ δρόμο καὶ βλαστημένος Χριστού; καὶ Παναγίας. Τὸ μέτρο καλὸ καὶ ἄγιο. Μὰ νομίζουμε πώς πρώτα πρώτα εἶπε νὰ διατάξει τὴν Αστυνομία νὰ βίλει στὴ φυλακὴ τὸν έκατον τῆς, γιατὶ δὲν διάρχει οὐσιονομικὸ δργανο ποὺ νὰ μήν έχει τὴ βλαστήμα στὸ στόμα του σὰ «σημείο μηπερεσίας». Κι δικούμακης, φυσικά, βλέποντας χωροφύλκες κι ἀστυνόμους νὰ βρίζουνε δλημερίες, δὲν τόχει γιὰ κακό νὰ κάνει κι αὐτὸς τὸ ίδιο.

«Ωτε κ. Λεβίδης ἀπὸ τὴν οὐρά ἀρχισεις κι δχι ἀπὸ τὸ περίπτερο, καὶ φαίνεται σὰν νέας τὴν παροιμίας ποὺ δέν τούς γίνεται πάντας τὸν πόρον της ουράς.

*

ΚΑΠΙΑ βουργάρικη φημερ